

UKRAINAN SOLMU

Helmikuun lopulla, jo ennen rauhan solmimista Saksan kanssa, Ukrainan Neuvostotasavallan Kansansihteeristö lähetti edustajiston Brestiin ilmoittaen, että se on suostuvainen allekirjoittamaan sen sopimuksen saksalaisen liittoutuman kanssa, jonka entinen Kievin Rada oli solminut.

Saksan sodanjohdon edustaja Brestissä, tunnettu Hoffmann, ei ottanut vastaan Kansansihteeristön edustajistoa, vaan ilmoitti, että hän ei pidä tarpeellisena rauhanneuvotteluja viimeksimainitun kanssa.

Samaan aikaan saksalaiset ja itävalta-unkarilaiset iskujoukot yhdessä Petljuran ja Vinnitshenkon haidamakkijoukkojen kanssa alkoivat hyökkäyksen Neuvosto-Ukrainaa vastaan.

Ei rauhaa Neuvosto-Ukrainan kanssa, vaan sota sitä vastaan, — sellainen oli Hoffmannin vastauksen ajatus.

Sopimuksen mukaan, jonka entinen Kievin Rada oli allekirjoittanut, Ukrainan oli annettava Saksalle huhtikuun loppuun mennessä 30 miljoonaa puutaa viljaa. Tässä me emme edes puhukaan „vapaasta malmin viennistä“, jota Saksa vaati.

Tämä sopimuksen kohta oli epäilemättä Neuvosto-Ukrainan Kansansihteeristön tiedossa, ja se tiesi mitä teki ilmoittaessaan virallisesti suostumuksensa vinnitshenkolaisen rauhan allekirjoittamiseen.

Siitä huolimatta Saksan hallitus Hoffmannin persoonassa kieltäytyi ryhtymästä rauhanneuvotteluihin Kansansihteeristön kanssa, jonka ovat tunnustaneet Ukrainan kaikki Neuvostot, sekä kaupungeissa että maaseudulla. Se piti parempana liittoa vainajien kanssa, liittoa kukistetun ja karkoitettun Kievin Radan kanssa, kuin rauhansopimusta Ukrainan kansan tunnustaman Kansansihteeristön kanssa, vaikka tämä on ainoa, joka kykenee antamaan „tarvittavan määrän“ viljaa.

Se merkitsee, että itävaltalais-saksalaisen maahan-karkauksen tarkoituksena ei ole vain viljan saamisen, vaan myöskin, ja pääasiallisesti, Neuvostovallan kukistaminen Ukrainassa ja vanhan porvarillisen järjestelmän palauttaminen.

Se merkitsee, että saksalaiset eivät halua vain puristaa Ukrainasta miljoonia puutia viljaa, vaan yrittävät myöskin tehdä Ukrainan työläiset ja talonpojat oikeudettomiksi riistämällä heiltä verellä hankitun vallan ja antamalla sen tilanherroille ja kapitalisteille.

Itävallan ja Saksan imperialistit tuovat pistimiensä kärjessä uuden, häpeällisen ikeen, joka ei ole hituistakaan parempi muinaista, tatarialaista iestä, — sellainen on Lännen taholta tapahtuvan maahan-karkauksen tarkoitus.

Tämän nähtävästi tajuaa Ukrainan kansa, joka valmistautuu kuumeisesti vastarintaan. Talonpoikaisen

Punaisen Armeijan muodostaminen, työläisten Punaisen kaartin liikekannallepano, useita menestyksellisiä yhteenottoja „sivistyneiden“ väkivallantekijäin kanssa ensimmäisten pakokauhunpurkausten jälkeen, Bahmatshin, Konotopin ja Nezhinin takaisin valloittaminen ja Kievin edustalle marssiminen, yhä kohoava innostus joukkojen keskuudessa, jotka tuhatlukuisina lähtevät taisteluun orjuuttajia vastaan, — sillä tavalla kansan Ukraina vastaa väkivallantekijäin maahan-karkaukseen.

Länneistä tulevaa ulkomaista iestä vastaan Neuvosto-Ukraina alkaa isänmaallisen vapaussodan, — sellainen on Ukrainassa kehittyväin tapahtumain olemus.

Se merkitsee, että saksalaisten täytyy ottaa jokainen viljapuuta ja jokainen metallilohkare taistellen, Ukrainan kansaa vastaan käytävien raivokaiden ottelujen tuloksena.

Se merkitsee, että Ukraina on valloitettava aivan todenteolla, jotta saksalaiset saisivat viljaa ja valtaistuimelle voitaisiin nostaa Petljura ja Vinnitshenko.

„Lyhyellä iskulla“, jolla saksalaiset luulivat voitavansa tappaa kaksi kärpystä yhdellä kerralla (sekä saada viljaa että nujertaa Neuvosto-Ukrainan), on kaikki edellytykset muuttua ulkomaisten orjuuttajien pitkälliseksi sodaksi Ukrainan kaksikymmenmiljoonaista kansaa vastaan, jolta aiotaan riistää vilja ja vapaus.

Tarvitseeko tähän lisätä, että Ukrainan työläiset ja talonpojat eivät säästä voimiaan sankarillisessa taistelussa „sivistyneitä“ väkivallantekijöitä vastaan?

Tarvitseeko vielä todistella, että Ukrainassa aloitetulla isänmaallisella sodalla on kaikki edellytykset luottaa koko Neuvosto-Venäjän kaikinpuoliseen tukeen?

Entä sitten, jos sota Ukrainassa, saatuaan pitkällisen luonteen, muuttuu lopulta Venäjällä kaiken rehellisen ja jalon sodaksi Lännestä tulevaa uutta iestä vastaan?

Entä sitten, jos tällaisen sodan kulussa saksalaiset työläiset ja sotilaat lopultakin käsittävät, että Saksan vallanpitäjien tekoja eivät määrää „saksalaisen isänmaan puolustamisen“ tarkoitusperät, vaan yksinkertainen ylensyöneen imperialistipedon ahneus, ja käsitettyään tämän tekevät siitä vastaavat käytännölliset johtopäätökset?

Eikö tästä käy selväksi, että siellä, Ukrainassa, muodostuu nykyään koko nykyisen kansainvälisen tilanteen perussolmu, Venäjällä aloitetun työväen vallankumouksen ja Lännestä tulevan imperialistisen vastavallankumouksen solmu?

Ylensyönyt imperialistipeto taittaa niskansa hyökkäyksessä Neuvosto-Ukrainaa vastaan, — eiköhän tapaustenkulun armoton logiikka johda nyt juuri siihen?..

„Izvestija“ № 47,
maaliskuun 14 pnä 1918
Allekirjoitus: J. Stalin